

2 Φεβρουαρίου 2016

Προηγούμενος Ανδρέας Αγιοπαυλίτης (1904 - 2 Φεβρουαρίου 1987)

/ [Συναξαριακές μορφές](#)

[Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης \(†\)](#)

Γεννήθηκε ο κατά

κόσμον Άγγελος Ευαγγελάτος στο χωριό Αγκών της Κεφαλλονιάς το 1904. Ο πατέρας του Γρηγόριος στα τέλη του βίου του εκάρη μοναχός στη μονή του Αγίου Παύλου. Ως λαϊκός εργάστηκε ως αστυνομικός. Καθημερινά από τότε έλεγε τους

Χαιρετισμούς της Παναγίας, τους οποίους γνώριζε άπ' έξω. Το 1934 ήλθε στη μονή του Αγίου Παύλου. Το 1935 εκάρη μοναχός και χειροτονήθηκε διάκονος στην πανήγυρη της Υπαπαντής και πρεσβύτερος στην πανήγυρη του Αγίου Παύλου του Ξηροποταμηνού από τον μητροπολίτη Μιλητουπόλεως Ιερόθεο († 1956). Το 1944 εξελέγη προϊστάμενος και το 1960 ηγούμενος. διάδοχός του αρχιμανδρίτης Παρθένιος γράφει περί αυτού: «Ο αείμνηστος προηγούμενος υπήρξεν άνθρωπος δραστήριος, αποφασιστικός και “ζηλωτής καλών έργων”, σκοπόν έχων την ιδίαν σωτηρίαν και την προαγωγήν και τελειοποίησιν της Αδελφότητος και των συμφερόντων της Ιεράς ημών Μονής του Αγίου Παύλου, της οποίας δις προέστη, ηγουμενεύσας εν πνεύματι αγάπης, διακρίσεως και κατανοήσεως του υψηλού και ιερού αξιώματος του Ηγουμένου».

Για ένα διάστημα είχε αποχωρήσει της μονής του για τη σκήτη του Αγίου Βασιλείου, όπου προσήλθε στην υπακοή του Γέροντος Γερασίμου Μενάγια († 1957). Συνεχίζει ο Γέροντας Παρθένιος: «Η ενταύθα υποταγή και υπακοή του αιμνήστου ήτο υποδειγματική, καθώς ομολογούν πλείστοι όσοι επιζώντες αξιόπιστοι μάρτυρες. Εις το μακάριον έργον της εν Χριστώ υπακοής ήτο προθυμότατος, και εις τας πνευματικές επιδόσεις θερμός ζηλωτής. Ως Ιερεύς εξυπηρετεί όλα τα παρεκκλήσια των ερημητηρίων, ιερουργών όπου εκαλείτο, ως καλός υποτακτικός διακεκριμένου Γέροντος. Αλλά και την ιδίαν Μονήν, όπου μετ' ολίγον επανήλθεν, εξυπηρέτησεν ως ιερεύς και εφημέριος επί 22 συναπτά έτη, προσφέρων ως ιερεύς και προϊστάμενος τας προθύμους αυτού υπηρεσίας, όπου ήτο ανάγκη. Οφείλομεν να είπωμεν ότι ο μακαριστός Προηγούμενος Ανδρέας, εις το έργον της αγάπης και γενικώς εις τα μοναχικά του καθήκοντα και λοιπάς υποχρεώσεις, ήτο θερμός και βιαστής “και εν λόγω και εν έργω”, διά τούτο ηξιώθη ιδιαιτέρας εύνοιας παρά της Κυρίας ημών Θεοτόκου».

Είχε ιδιαίτερη ευλάβεια στην Παναγία και σε αυτή ανέθετε τα πάντα. Όταν κάποτε βρισκόταν στο μετόχι της μονής στον Μονοξυλίτη προς ησυχία, συνέβη το εξής θαυμαστό. Είχε κατέλθει στην παραλία, για να συλλέξει διάφορα ξύλα για προσανάματα, που είχε ξεβράσει η θάλασσα, λόγω της μεγάλης θαλασσοταραχής της προηγούμενης ημέρας. Πάνω σ ένα βράχο είδε μία ανθρώπινη σκιά και νόμισε πώς είναι κάποιος ναυαγός. Πλησίασε και βλέπει ότι ήταν μία μοναχή βαστώντας βιβλίο ανοιχτό και μολύβι. Τη ρώτησε αν χρειάζεται κάποια βοήθεια. Όταν του απάντησε αρνητικά, την ξαναρώτησε τι είναι το βιβλίο που βαστά. Του είπε: «Είμαι η Κυρά του τόπου, και αυτή την δουλειά κάνω, από την μία άκρη του Αγίου Όρους έως την άλλην. Το βιβλίο είναι εισόδου, εξόδου και παραμονής των πατέρων του Αγίου Όρους. Αλλά, και αυτό που βλέπεις το βιβλίο, είναι γραμμένα τα ονόματα αυτών που παραμένουν και τελειώνουν εις το Άγιον Όρος, είναι γραμμένα εις την βίβλον της ζωής». Δεν έδωσε τόση σημασία στα λόγια αυτά και

αφού την ξαναρώτησε αν έχει κάποια ανάγκη και του είπε όχι, πήρε τον δρόμο για το μετόχι. Το απόγευμα πηγαίνοντας στο παρεκκλήσι για την τέλεση του εσπερινού και προσκυνώντας την εικόνα της Παναγίας θυμήθηκε το θέαμα, γέμισε χαρά κι έφυγε πάλι να πάει να συναντήσει εκείνη που είδε και άκουσε. Πλησίασε τον βράχο, όπου την είχε δει να κάθεται, και ήταν όλος λύπη, που εκείνη δεν ήταν εκεί. Από τον βράχο όμως έβγαινε μία υπέροχη ευωδία που μετέτρεψε τη λύπη του σε απέραντη χαρά. Πλημμύρισε από δάκρυα αγαλλιάσεως κι έτσι επέστρεψε στον τόπο του, ευφραϊνόμενος που αξιώθηκε να δει και να συνομιλήσει με την Αθωνίτισσα Θεοτόκο. Μετά την εκδημία του έγινε γνωστό το θαυμάσιο αυτό γεγονός από τον Πνευματικό του.

Ανεπαύθη την ημέρα της εορτής της Παναγίας και της πανηγύρεως της μονής του, στις 2.2.1987, με την ελπίδα ότι είναι γραμμένος στο βιβλίο της Παναγίας. Η αρρυθμία της καρδιάς του έφερε την παύση της. Εκοιμήθη τον αιώνιο ύπνο καθήμενος, γαλήνιος και ειρηνικός.

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιερας Μονής Αγίου Παύλου. Αγιορείτου, Νέος ηγούμενος, Αγιορείτικη Βιβλιοθήκη, 285-286/1960, σσ. 175-177. Παρθενίου Αγιοπαυλίτου άρχιμ., Αρχιμανδρίτης Ανδρέας Προηγούμενος Αγιοπαυλίτης, Ο Όσιος Γρηγόριος 12/1987, σα. 46-51.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Γ΄ - 1984-2000, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.

<http://bitly.com/23F2Ye4>